

μου· τὴν ἐπραγματεύθησαν καλῶς; ὁ κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν ἥρως ἐμεινεν εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ὑποδοχῆς ἣν τῷ ἔκαμον;

ὦ! Γάλλοι, Γάλλοι! ἔλεγεν ὁ Τζάρος ἀφίνων τὴν ωραίαν πόλιν μας· εἰσθε τὸ μόνον ἔθνος τὸ ἔχον τὴν εὐφυᾶ τέχνην τοῦ νὰ κάμῃ τινὰ νὰ γευθῇ τῆς δόξης. Ἐδιδάχθην εἰς Γερμανίαν καὶ Ὀλανδίαν τὰ καταπληκτικὰ τοῦ πολέμου μυστήρια, καὶ μολαταῦτα εἰς τὴν Γαλλίαν μόνον ἐπιθύμουν ν' ἀπολαμβάνωσι τοὺς θριάμβους μου! ἐκεῖ μόνον ἐξεύρουν νὰ τὰς εἰκονίζουσιν ἀνταξίως ἐμοῦ.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Γ. Ε. Μ.)

ΟΚΤΑΗΜΕΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ.

Ἡ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΑΖΑΝΙΕΛΛΟΥ.

(Συνέχεια ὅρα φυλ. 50).

—ο—

— Λοιπὸν, Ἰωσήφ, εἶπεν ὁ δούξ, δίκαιον εἶ-
χες· ἡ Νεάπολις ἐστασίαζε καὶ ἐγὼ ὤφειλον νὰ φύ-
γω, ὡς μὲ συνεβούλευες. . . ἀλλ' ἤδη πρέπει νὰ
μείνω ὅπως διὰ πάσης θυσίας νικῶσω. Διηγῆσου
μὲ τὰς τελευταίας σου θήρας.

— Ἀ! ποτὲ ἄλλοτε δὲν συνέλαβα περισσοτέ-
ρους μῦς! ἀπεκρίθη ὁ μυοθήρας, μῦς δὲ ἐνόει τὰ
μυστικά.

Καὶ διηγῆθη πᾶν ὅ,τι ὁ ἀναγνώστης γνωρίζει
ἤδη. Διηγῆθη δὲ ταῦτα πάντα μετὰ τοσαύτης ἐπι-
τηδεϊότητος ὥστε ὁ δούξ ἔπесεν εἰς ἀγωνίαν καὶ
οὕτω παρεσύρθη εἰς τὰς συμβουλάς τοῦ μυοθήρα.

— Οὕτω λοιπὸν ἐγὼ κάθημαι ἐπὶ δύο ἡραι-
στείων, . . τι νὰ πράξω λοιπόν;

— Τὸ ἠξεύρετε κάλλιον ἐμοῦ, Ἰψηλότατε. Οἱ
μῦς τρώγουσιν ἀλλήλους, κυρίως ὅταν λιμώττουν.

— Τὸ ἐννοῶ· οὐ θὰ ἐμπόδιζες νὰ εἰσελθῶσι
τροφαὶ εἰς τὴν πόλιν. . .

— Διὰ φρουρᾶς ἀξιολόγου εἰς τὰ περίχωρα καὶ
πλοίου ἰσχυροῦ ἐξώθεν τοῦ λιμένος.

Τὰ φρούρια καὶ τὰ πυροβόλα μου θὰ τὸν ὑπερα-
σπισθῶσι.

— Τῷ ὄντι, ἐγὼ ἐλθισμόνουν τὰ φρούρια καὶ τὰ
πυροβόλα σας· ἀλλ' ἡ ὑψηλότης σας, ἥτις σκέπτε-
ται περὶ πάντων, δὲν θὰ λησμονήσῃ τὴν μεγάλην
ιδέαν τῆς διαιρέσεως τῶν μυῶν.

— Πῶς! νὰ διακοινώσω εἰς τὸν Μαζανιέλλον
τὸν σκοπὸν τοῦ Σιατιλιῶν;

— Ὅχι!.. ὅχι! εἶπεν ὁ Ἰωσήφ, διότι τότε ἦν τὸ
αὐτὸ ὡς καὶ νὰ παραχωρεῖτε τὴν θέσιν εἰς τοὺς Γάλ-
λους· ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ μανίᾳ, ὁ λαὸς θὰ παρεδίδοτο
μᾶλλον εἰς αὐτοὺς, παρὰ νὰ ἐπανελθῶσι πρὸς ὑμᾶς.
Τὸ φρονιμώτερον καὶ ἐπωφελέστερον εἶναι τὸ νὰ
ἀφαιρέσῃτε ἀπὸ τὸν Μαζανιέλλον τὸ ἐδραϊότερον
στήριγμά του τοὺς εὐγενεῖς, οἵτινες οὐδέτεροι
μὲν εἰσὶν ἔτι, ποιοῦσιν ὅμως τὸν λαὸν διὰ τὰς δυσ-

τυχίας του, ὡς τὸ εἶδετε χθὲς εἰς τὸν Βιζι-
γνάνον.

— Ἀληθές! . . . πρέπει νὰ τοὺς χωρίσω ἀπὸ
τὸν Ἀλιέα. . .

— Ἐξωθῶν τοῦτον εἰς τὸ ἔγκλημα καὶ τὴν πα-
ραφροσύνην. Ἡ ὑψηλότης σας μαντεύει τὰ πάντα!
Σὰς εἰδοποιῶ ὅμως ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι εὐκολον.
Συμβουλευθεῖς ὑπὸ τοῦ Γενοβίνου, ὁ δοῦς οὗτος ὁ
ἄγριος, εἶναι ἱκανὸς νὰ μετριάσῃ τὴν ὁρμὴν του
καὶ νὰ λάβῃ χαρακτηρὰ γαλήνιον. . . Ἢδη ἐν μέ-
σῳ τῶν εὐγενῶν, ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς ἀγορᾶς, φαί-
νεται ὡς βασιλεὺς ἐν μέσῳ τῶν ὑπουργῶν του.
Ἀναπετᾷ τὴν ἰσπανικὴν σημαίαν καὶ προσκυνεῖ τὴν
εἰκόνα Φιλίππου τοῦ Δ'. καὶ στρέφει καθ' ὅμων
μόνου τὰς κραυγὰς καὶ πάντα τὰ ὅπλα. Δικάζει,
διοργανίζει, διατάττει. . . Ἐὰν τὸ σύστημα τοῦ-
το τηρήσῃ ἐπὶ δύο μόνον ἡμέρας, οἱ εὐγενεῖς τῷ
προσφέρουσι τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἀρρώγῃν των.

— Ἀλλὰ πῶς λοιπὸν νὰ καταστήσωμεν τὸν
ἄνθρωπον τοῦτον μισητὸν εἰς αὐτούς;

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔχει γυναῖκα τὴν ὁποίαν
λατρεῖ, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ λαὸς πορεύεται νὰ ζη-
τήσῃ εἰς Ἀμάφιον, ὅπως φέρῃ ἐν θριάμβῳ εἰς
Νεάπολιν. Προλάβωμεν αὐτὸν, Ἰψηλότατε! Ἀρπά-
σωμεν τὴν πρωίαν τὴν γυναῖκα, καὶ ἡ ἐκδίκησις
τοῦ ἀλιέως θὰ τρομάξῃ τοὺς εὐγενεῖς τὴν ἐσπέραν.

— Τὸ ἐσκέφθην καὶ ἐγὼ. . . ἀλλὰ πῶς νὰ κρα-
τήσωμεν ἔπειτα τὸν χεῖμαρρον;



Ο ΜΥΟΘΥΡΑΣ.

— Πάντοτε διὰ τῆς γυναικὸς θὰ μείνῃ εἰς
χεῖρας ὅμων ὡς ὁμηρος. . . Ἀπειλῶντες τὴν φι-
λτάτην ταύτην κεφαλὴν, ἀφοπλίζετε τὸν Μαζα-
νιέλλον.

— Ἀλλ' ἐὰν αὐτὸς δὲν ἀφοπλισθῇ, ἐὰν βάλῃ
τὸ πῦρ καὶ τὸν θάνατον εἰς τὴν Νεάπολιν; . . .

— Τότε θὰ πνίξετε τὸ πῦρ καὶ τὸν θάνατον εἰς
τὸ ὕδωρ. . .

— Τί θέλεις νά εἶπης ;

Ὁ μυοθήρας ἐφάνη σκεφθεῖς ἐπὶ στιγμὴν, ἔστρεψε τὸν πῖλόν του μεταξὺ τῶν δακτύλων, εἶτα δὲ κλίνας πρὸς τὸ οὐς τοῦ ἀντιβασιλέως ὡς ἂν οἱ τοῖχοι ἠδύναντο νά τὸν ἀκούσωσιν . . .

— Ὑψηλότατε, εἶπεν ἀδιόρατον μειδιάσας, τί πρὸς ὑμᾶς ἂν ἀνάκτορα καῶσι καὶ ἂν μεγιστάνες σφαγιασθῶσι ; Πᾶν ἐρείπιον ἰταλικὸν χρησιμεύει ὡς βάσις τῆς ἰσχύος ὑμῶν. Ἡ ὑψηλότης σας δὲν πρέπει νά φεῖδῃται εἰμὴ τοῦ ἰσπανικοῦ αἵματος, καὶ νά φοβῇται εἰμὴ τὸ πῦρ τῆς πυρίτιδος. Δότε μου εἴκοσι ὑπονομοποιούς ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, καὶ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν οἱ στρατιῶται ὑμῶν θὰ ᾔῃαι ἀπρόσβλητοι, διότι καὶ ὁ ἔσχατος κόκκος τῆς ἐν Νεαπόλει πυρίτιδος θὰ ᾔῃαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σας.

— Καὶ αὕτῃ ἡ πυρίτις τοῦ φρουρίου Σαίντ-Ἐλμου καὶ τῶν προαστείων ;

— Εἶπον ὅλη, καὶ ἐξηγοῦμαι, προσέθετο ὁ Βασιλεῖς, δεικνύων τὰ ὑπόγεια ὅθεν ἐξῆλθε. Ἡ ὑπόνομος αὕτη, ἡ μεγαλειτέρα ἐν Νεαπόλει, ἐκοινώνει ἄλλοτε ἐξ ἑνὸς μὲν μετὰ τῆς θαλάσσης, ἐξ ἄλλου δὲ μετὰ τῶν ὑπονόμων τῶν φρουρίων. Ἐν τῇ παιδικῇ μου ἡλικίᾳ ἐθήρευσά εἰς τὰς ἀπεράντους ταύτας στοάς, καὶ τοῦτο ὅπως προφυλάξω τὰς πυριτοθήκας ἀπὸ τὰ εἰσρέοντα ὕδατα. Ἐάν λοιπὸν ἀνοίξετε τὰς ἀποθήκας ταύτας κρυφίως . . .

— Ἐννοῶ ! ἐννοῶ ! ἀνέκραξεν ἐνθουσιώδης ὁ δούξ, καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν μυοθήραν, μετὰ τῆς διαταγῆς περὶ τῶν ὑπονομοποιῶν, βαλάντιον πλήρες χρυσοῦ. Εἶσαι εὐφυὴς ἄνθρωπος, Ἰωσήφ.

— Ἐγὼ ὁμολογῶ, Ὑψηλότατε, ὅτι οὐδὲν διαφεύγει τὴν μεγαλοφυΐαν σας, ἀπεκρίθη ταπεινῶς ὁ μυοθήρας, θείς εἰς τὸν κόλπον τὸ βαλάντιον καὶ τὴν διαταγὴν . . .

— Καὶ τίς θὰ μὲ διαφύγῃ ἤδη ! προσέθετο ὁ δούξ σφίγγας ἀπειλητικῶς τὴν πυγμὴν, ἅμα ἐνεθυμήθη τὰς ὑπονόμους . . .

Ζ'. Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Ἀντιβασιλέως.

Ὁ Ἰωσήφ εἶχεν εἰπεῖ τὴν ἀλήθειαν . . . Ὅπως φέρωσιν εἰς τὸν Μαζανιέλλον τὴν γυναῖκα αὐτοῦ πάντες οἱ ἀλιεῖς τοῦ κόλπου συνενωθέντες καὶ ἀνθοσπολίσαντες τὰς λέμβους αὐτῶν, ἐπορεύθησαν εἰς Ἀμάλφιον ζητοῦντες τὴν Πουζολιανήν, ἣν ἐκάλουν ἤδη ἀντιβασίλισσαν τῆς Νεαπόλεως, πρὸς ἣν προηγουμένως ἀπέστειλαν ἐνδυμασίαν βασιλικὴν καὶ ἀδαμαντοκόσμητον, ἣν εὗρον ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Ἀντιβασιλέως.

Ἠγγίζε δὲ ἡ προσδιορισθεῖσα τῆς ἐπιστροφῆς ὥρα. Ἀπαν τὸ πλῆθος ἐορτασίμως ἐνδεδυμένον περιέμενεν εἰς τὴν παραλίαν, ἄρμα δὲ θριαμβευτικὸν ὠρίσθη ὅπως φέρῃ τὴν βασίλισσαν τοῦ λαοῦ διὰ μέσου τῆς πόλεως . . .

Ἐν μέσῳ δὲ ὧν τούτων τῶν μεγαλειῶν ἴστατο ὁ Μαζανιέλλος φέρων τὴν ἀλιευτικὴν του στολὴν.

Αἶφνης κραυγὴ μεγάλη ἐγείρεται, ἐνθουσιωδῶς ἀναρρίπτονται οἱ πῖλοι, συγκινεῖται ὁ λαὸς καὶ

τῶν κωδῶνων ὁ ἦχος συννεοῦται μετὰ τοῦ κρότου τῶν πυροβόλων.

— Ἰδοῦ ! ἰδοῦ ἡ Ἀντιβασίλισσα ! Τιμὴ εἰς τὴν κυρίαν Ἀνιέλου !

Ἡ καρδία τοῦ ἀλιέως πάλλει ἤδη· τοσοῦτον σφοδρῶς, ὥστε ὑποκινεῖ ὀφθαλμοφανῶς τὸν χονδροειδῆ του χιτῶνα.

Καὶ τὸ βλέμμα του, ὀξυδερκέστερον, διὰ τῆς ἀγάπης, πάντων τῶν ἄλλων, πρῶτον ἀναγνωρίζει, κατὰ τὸν τοῦ κόλπου μυχὸν στολίσκον ἐκ λέμβων χωροῦντα πρὸς τὴν Νεάπολιν. Καθόσον δ' ἡ συνοδεία προχωρεῖ, εὐδιακρίτως φαίνονται αἱ σημαῖαι αἱ ἀνθοστολίστοι, καὶ γυνὴ λευχειμονοῦσα καὶ λαμπροκόσμητος διακρίνεται ἐπὶ τῆς κεντρικῆς λέμβου.

Καὶ ὁ ἀὴρ τρέμει ἐκ τῶν κραυγῶν. — Ἰδοῦ ἡ Ἀντιβασίλισσα ! δόξα εἰς αὐτήν !

Ἄλλ' αἶφνης ὡχρίᾳ καὶ κλονεῖται ὁ Μαζανιέλλος καὶ ἐπιβάλλει σιγὴν διὰ νεύματος παραφόρου.

Διότι ἀναγνωρίζει περὶ τὴν Πουζολιανήν, καὶ μετ' αὐτοῦ ἀναγνωρίζουσι πάντες, ἀντὶ ἀλιέων Νεαπολιτῶν, Ἰσπανοὺς στρατιώτας !

Τὴν αὐτὴν δὲ στιγμὴν ὁ στολίσκος, παρεκκλίνων τοῦ λιμένος, διευθύνεται πρὸς τὸ Νέον Φρούριον ! Ὁ δὲ γυναικάδελφος τοῦ Μαζανιέλλου, δεδεμένος παρὰ τῇ ἀδελφῇ, διασπᾷ τὰ δεσμά του, ρίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν, φθάνει εἰς τὴν παραλίαν καὶ διηγεῖται τὰ ἐξῆς.

Οἱ ἰσπανοὶ στρατιῶται προλαβόντες τοὺς ἀλιεῖς εἰς Ἀμάλφιον, ἤρπασαν τὴν Πουζολιανὴν ἐν ὀνόματι τοῦ ἀντιβασιλέως, ἔπειτα δὲ κυριεύσαντες τὰς ἀνθοστολίστους λέμβους αἵτινες τῇ αὐτῇ στιγμῇ ἐπλησίασαν, ἔφερον τὴν αἰχμάλωτόν των εἰς τὸ δεσμωτήριον τοῦ φρουρίου.

Ἰδοῦ πῶς ἡ θριαμβευτικὴ συνοδεία μετεβλήθη εἰς πορείαν ἀπαίσιον.

Ὅπως δὲ μῆδεις ἀμφιβάλλῃ, οἱ στρατιῶται ἐκτοξεύουσι τὸ πικρὸν τοῦτο τῆς εἰρωνίας βέλος.

— Ἰδοῦ ἡ ἀντιβασίλισσα ! Ζήτω ἡ ἀντιβασίλισσα τῆς Νεαπόλεως.

Πᾶς τις δύναται νά κρίνῃ ὅποια ἐκπληξὶς ἀντικατέστησε τὴν χαρὰν τοῦ λαοῦ εἰς τοὺς λόγους τούτους· ὅσον δὲ διὰ τὸν Μαζανιέλλον, δὲν ἀκούει, δὲν βλέπει τίποτε πλέον. Ἀκίνητος, χαίνων, ἀπόπληκτος μένει κατ' ὀρχάς, ἔπειτα δὲ ἀνορθωθείς μετὰ δακρύων, μετὰ λύσης καὶ παραφορᾶς.

— Πρὸς ἐμέ ! ἀνέκραξε διὰ φωνῆς τρομερᾶς, πρὸς ἐμέ πάντες ὅσους ἀπέτρεψα ἀπὸ τὴν λεηλασίαν καὶ δῆωσῃ ! Σὺς ἀφίνω ἤδη τοὺς Ἰσπανοὺς καὶ τὴν περιουσίαν αὐτῶν, μέχρις ὅτου μᾶς ἀποδώσωσι τὴν αἰχμάλωτον ταύτην μετὰ τῶν ἐλευθερίων τῆς Νεαπόλεως ! . . .

Η' Τὸ ἀντενέχυρον τοῦ ἀλιέως.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἡ προφητεία τοῦ Βασιλείου ἐπραγματοποιεῖτο ἐν τῇ μεγάλῃ ἀγορᾷ. Ὁ Μαζανιέλλος, παραφερόμενος ὑπὸ τῆς μανίας του, δὲν ᾔῃαι πλέον εἰς ἑαυτόν. Τὸ συμβούλιον καὶ ὁ στρα-



Η Κ. ΠΟΥΖΟΛΙΑΝΗ.

τὸς τῶν ἐκδικητῶν ἐτίθεντο εἰς ἐνέργειαν . . . Ἐξήκοντα οἰκίαι ἦσαν προγεγραμμέναι, τὰ τρία δὲ τέταρτα τῶν εὐγενῶν, οἵτινες εἶχον θαυμάσει τὸν ἀλίεα, ἥδη ἀπειλητικῶς ἐκλείοντο εἰς τοὺς πύργους τῶν ἢ κατέφευγον εἰς τὰ περίχωρα μετὰ τῶν οἰκογενειῶν τῶν . . . Ὀλίγιστοι δὲ αὐτῶν, καὶ κυρίως τὰ δημιουργήματά του, ἀπῆλθον πρὸς τὸν ἀντιβασιλέα εἰς τὸ Νέον Φρούριον, τῶν ἄλλων θεωρούντων αὐτὸν ὡς ἀπολωλότα, ἢ ἀρνούμενων τὸ ξίφος τῶν εἰς τὴν υπεράσπισιν τῶν Ἰσπανῶν.

Ἀφήσωμεν δὲ πάλιν ἡμεῖς τοὺς ἱστορικοὺς διηγουμένους τὰ κατὰ τὰς τρικυμιώδεις ἐκείνας ἡμέρας.

Παράδοξος τάξις ἐπικρατεῖ ἐν τῇ γενικῇ ταύτῃ ἀταξίᾳ. Κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀκάμπτου Μαζανιέλου, τὰ πάντα παραδίδονται εἰς τὰς φλόγας, οὐδὲν ὅμως κλέπτεται ! Οἱ ῥακενδύται στασιασταὶ ῥίπτουσιν εἰς τὸ πῦρ ἀδιαφόρως ὅ,τι πολυτιμότεον πῶς εἰς χεῖράς των.

Συγχρόνως δὲ ὁ Μαζανιέλλος ἐπινόει μέσον ἀσφαλές δι' οὗ ἀντικαθιστᾷ τοὺς λειποτακτῆσαντας εὐγενεῖς, ἐπαναφέρει τινὰς αὐτῶν, συγκρατεῖ τοὺς εἰς ταλαντευομένους, καὶ ἀπαλλάσσεται τῶν δειλῶν καὶ τῶν ὑπόπτων. Ἐκδίδει διάταγμα ποινὴν θανάτου ἐπιβάλλον κατὰ παντὸς Νεαπολίτου, μὴ ταχθέντος, ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων, ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ λαοῦ.

Τῇ δὲ ἐπαύριον προσβάλλει καὶ κυριεύει μετὰ μυρίων ἀνδρῶν τὸ φρούριον τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου,

εὐρίσκει ἐν αὐτῷ ὀπλῶν πληθὺν καὶ πολεμοφοδίων καὶ τηλεβόλα δέκα ὀκτῶ, ἅπερ παρατάσσει εἰς τὰς πλατείας τῆς πόλεως. Ἐπειτα ἐπιθεωρεῖ τὸν στρατὸν αὐτοῦ, συγκεῖμενον ἐξ 120 χιλιάδων στρατιωτῶν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀξίων τοῦ ὀνόματος τούτου. Αὐτοσχεδιάζει ἱππικὸν, ἀρπάζων ὄσους ἀπαντᾷ, διοργάνει πεδινὸν πυροβολικὸν προσδέων πυροβόλα εἰς ἀμάξας φορητοῦς, καὶ τέλος περιβάλλει ἑαυτὸν, ἐν τῷ στρατοπέδῳ του, διὰ σωματοφυλακῆς ἐξ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ χιλιάδων ἀνδρείων συκροτουμένης.

Γενικὸν δὲ στρατοπέδον διαμένει πάντοτε ἡ πλατεία τῆς Ἀγορᾶς. Ἐν αὐτῇ ἐνθρονίζεται ὁ ἄρτι μὲν ἀλιεύς, ἥδη δὲ βασιλεὺς ἅμα καὶ δικαστὴς καὶ στρατηγὸς καὶ ἀνώτατος ἀρχιερεὺς, πάντοτε φέρων τὴν πρώτην ἐνδυμασίαν του, καὶ περικυκλούμενος ὑπὸ τῶν ὑποστρατήγων του Περόνου καὶ Παλούμπου, ὑπὸ τοῦ γραμματέως αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τοῦ συμβούλου Γενοβίνου. Μετ' ἡρακλείου δραστηριότητος, καὶ ἐν ὅτε μετ' ἐπιτηδειότητος γεγυμνασμένου πρὸ πολλοῦ ἄρχοντος καὶ μετ' εὐγλωττίας προφήτου, τακτοποιεῖ καὶ διευθύνει καὶ κυβερνητικὴν ἀρχήν, καὶ ἀστυνομίαν καὶ κληρὸν, καὶ πολεμικὰ καὶ δικαστικὰ καὶ διπλωματικὰ. Διὰ μιᾶς λέξεως λύει τὰ σοβαρώτερα καὶ μᾶλλον περιπεπλεγμένα ζητήματα, ὅσας δὲ ἀμφιβάλλει, προσποιεῖται ὅτι ξέει τὸ οὖς, καὶ ὁ γέρον νομικὸς τῷ συρίζει τὴν ἀπόφασιν.

Ἡμέραν τινὰ, λέγει ὁ ἱστορικὸς Σάντης, ἀστεῖός

τις ἔννοεῖ τὸ στρατήγημα. — Ἀπὸ προσφιλέτατε, ἔλεγεν ὁ Μαζανιέλλος, οὐδέποτε ἐγενόμην οὔτε στρατιώτης, οὔτε δικαστὴς, ἀλλὰ πᾶσα γνῶσις κατέρχεται ἐπ' ἐμὲ, χάριν ὑμῶν, ἐκ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. — Ἀπλᾶδὴ ἐκ τοῦ αἰωνίου πατρὸς, ὑπέλαβεν εἰπὼν ὁ ἀστεῖος, προσβλέπων τὰς λευκὰς τρίχας τοῦ Γενοβίην. . . Ἀλλὰ πάραυτα τὸ πλήθος κατασφάζει τὸν βλασφημοῦντα.

Δύο, ἐν τούτοις, εὐγενεῖς, προτραπέντες ὑπὸ τοῦ ἀντιβασιλέως τολμῶσι νὰ προσβάλῃσι τὸ εἶδωλον τοῦ λαοῦ· ὁ δούξ Μαδαλόνης καὶ ὁ ἀδελφός του Καράφας. Ὁ Μαδαλόνης μεγιστὰν φαυλόβιος καὶ πραστᾶτης τῶν ὁρεσιβίων ληστῶν, ἀγοράζει διὰ χρημάτων τὴν προδοσίαν τοῦ Περόνου. Καὶ ἐν μέσῳ τελετῆς ἐκκλησιαστικῆς, ὁ ἀλιεὺς βλέπει διασχιζοντας τὸ πλῆθος τριακοσίους ἐφίππους καὶ ἐνόπλους χωρικοὺς. Ταράσσεται καὶ θέλει νὰ ἀποδιώξῃ τοὺς ἀγνώστους τούτους, ἀλλ' ὁ Περόνης τοὺς συνιστᾷ ὡς βοηθοὺς ἀφωσιωμένους, τοὺς διατάττει νὰ πεζεύσῃσι καὶ τοὺς εἰσάγει εἰς τὸν ναόν. Αἶφνης, ἐνῷ μετὰ τοῦ Ἀρχιερέως ὁ δικτάτωρ χωρεῖ διὰ τοῦ λαοῦ, πυροβόλον ἐκपुरσοκροτεῖ καὶ σφαῖρα συρίζει εἰς τὰ ὠτά του. — Προδοσία! κραυγάζει, καὶ πέντε ἄλλα πυροβόλα τὸν σκοπεύουν καὶ ἀποτυγχάνουν. . . Τότε, ἐνῷ ὁ Περόνης φεύγει, ὁ λαὸς ὅστις βλέπει ὡς ἐκ θαύματος σωθέντα τὸν ἀρχηγόν του, ἐν ἀκαρεῖ σφαγιάζει τοὺς τριακοσίους χωρικοὺς καταφυγόντας εἰς τοὺς πόδας τοῦ θυσιαστηρίου καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν ἱερέων. Αἱ κεφαλαῖ των τίθενται κατὰ σειρὰν ἐπὶ ἀκοντίων εἰς τὴν ἀγοράν, καὶ τὰ σώματά των ῥίπτονται εἰς τοὺς κύνας ὑπὸ γυναικῶν καὶ παιδίων.

Ἡ προδοτικὴ σκευωρία ἀνακαλύπτεται λοιπὸν, καὶ καταδιώκονται οἱ πρωτοῦργοι. Ἀντὶ τοῦ Μαδαλόνου, ὁ λαὸς συλλαμβάνει τὸν Καράφαν ἐν τινι μοναστηρίῳ, κρεοπώλης τις τὸν ἀποκεφαλίζει καὶ τὸ σῶμά του φέρεται εἰς τὸν ἀρχηγόν, ὅστις τὸ ἐκθέτει μετὰ τῶν ἄλλων τροπαίων τοῦ αὐτοῦ εἶδους. . .

Ἰδοὺ ποῦ τῆς ἰσχύος καὶ τῆς ἐκδικήσεως ἡ μέθη ἔφερε τὸν πτωχὸν ἀλιέα τῆς Νεαπόλεως! Προσθέσωμεν τὴν ἐνδόμυχον τῆς συνειδήσεως τύψιν, διότι ἀγνὴ ἦν ἐτι ἡ καρδιά του καὶ ὑγιὲς τὸ πνεῦμα, οὐδὲ ἠδύνατο νὰ κατασιγᾷσῃ τὴν φωνὴν ἧτις ἐν τῇ ψυχῇ του τῷ ἔλεγε — Παραφέρεσαι εἰς τὸ ἔγκλημα! — ἢ νὰ λησμονήσῃ τὴν γλυκεῖαν τοῦ Ἀμαλφίου ἐνθύμησιν, ἧτις ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν του διὰ μέσου τῶν φλογῶν καὶ τοῦ αἵματος.

Τῇ ἐπαύριον, ὁ ἴδιος αὐτὸς φρίττει διὰ τὴν ἀναρχίαν ἣν ἐδημιούργησε, καὶ ὁ πατρικὸς κυβερνήτης, ἀντικαταστήσας τὸν δῆμιον, ἐπανάγει τὴν τάξιν εἰς τὸ φύσει ἄτακτον στρατόπεδόν του. Καὶ τοι δὲ ἔγκυρον ἐτι διατηρῶν τὴν προγραφὴν τοῦ Μαδαλόνου, ἀπελευθεροῖ ὅμως τοὺς φίλους καὶ ὑπηρέτας του. Ἀνακρίνει ἐπιτοπίως ἀρτοποιὸν πωλοῦντα ἑλλειπῆ κατὰ τὸ βάρος, τὸν ἄρτον καὶ

τὸν παραδίδει ἀμέσως εἰς τὸν θάνατον. Ἀπαγορεύει, ἐπὶ ποινῇ θανάτου, τὸ νὰ φέρωσιν ἐνδύματα μακρὰ ἢ μαρδύας, δυνάμενα νὰ καλύψωσιν ὄπλα καὶ ἀπαιτεῖ παρὰ πάντων τῶν ὁπαδῶν του ἐπὶ τῶν πλατειῶν προμηθείας τροφῶν καὶ τάφρους ἐπὶ τῶν ὁδῶν καὶ ὀχυρώσεις. Καὶ πάντες προθύμως ὑπακούουσι τὸν ἀρχηγόν, οὐδὲ τοῦ κλήρου ἐξαιρουμένου, ὅστις λαμβάνει τὸ βραχὺ ἔνδυμα, οὔτε τῶν μεγαλειτέρων τῆς Νεαπόλεως κυριῶν, αἵτινες περικόπτουσι τὰς ἐσθήτας των μέχρι γόνυτος.

Τοιαύτη ἦν ἡ ἐπιρροή τοῦ λαζαρόνου τούτου τῆς προτεραίας, ὃν πάντες δὲν ἐθεώρουν πλέον ὡς ἄνθρωπον, ἀλλ' ὡς ἀπεσταλμένον παρὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλ' ὑπῆρχε φιλόσοφος τις ὅστις δὲν συνεμερίζετο τὴν ἰδέαν ταύτην τῶν πολλῶν, καὶ οὗτος ἦν ὁ Ἰωσήφ Βασίλος, ὁ γνωστὸς ἤδη ἡμῖν μυοθήρας, ὁ ὑποκριτὴς πέντε διαφόρων προσώπων.

Εἶδομεν αὐτὸν ἐπιτυχῶς ὑποκριθέντα τὸ πρῶτον πρόσωπον· παραστῶμεν λοιπὸν εἰς τὴν παράστασιν τοῦ δευτέρου.

Τῷ ὄντι ἀπὸ τοῦ γραφείου τοῦ Ἀντιβασιλέως, ἰδοὺ ἀνευρίσκομεν τὸν μυοθήραν ἐνώπιον τοῦ ἀλιέως — ἡγεμόνος, ἐνῷ οὗτος, κεκμηκὼς ἐκ τῶν ἡμερησίων κόπων, ἀναπαύεται κεκλιμένος ἐπὶ τῆς πενιχρᾶς κλίνης του, διότι ὁ παράδοξος οὗτος μονάρχης, ἀρνηθεὶς τὰ βασιλικά ἀνάκτορα, ὡς ἡρνήθη καὶ τὴν πορφύραν, κατοικεῖ πάντοτε τὴν ἐν τῇ ἀγορᾷ καλύβην αὐτοῦ.

— Λοιπὸν, Ἰωσήφ, ἔκαμες καλὴν θύραν;

— Λαμπροτάτην, Signor· σὰς φέρω ἐξαίσιον μὺν.

Βλέπετε ὅτι ὁ μυοθήρας ἦν κατάσκοπος τοῦ ἀλιέως, ἀπαρallάκτως ὡς ἦν καὶ τοῦ ἀντιβασιλέως· μόνη διαφορὰ ὑπῆρχεν ὅτι ἕκαστος τὸν ἐνόμιζε κατὰ τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ ἐνεργοῦντα, ἐνῷ πράγματι ἐκεῖνος ἐνῆργει κατ' ἀμφοτέρων.

Ὁ Βασίλος ἐπώλησε λοιπὸν εἰς τὸν ἀλιέα πάντα τὰ μυστικά τοῦ δουκὸς, ἐξαιρέσει μόνου τοῦ περὶ πυρίτιδος, ὅπερ ἐπεφύλαττεν εἰς ἑαυτὸν μόνον, διότι οὔτε ὁ δικτάτωρ, οὔτε ὁ ἀντιβασιλεὺς ἠδύνατο νὰ πληρώσωσιν ἐπαξίως τοιοῦτον μὺν.

— Γνωρίζετε τὸν μαρκήσιον Σιατιλλίων, ἐπανέλαβεν ὁ μυοθήρας μυστηριωδῶς.

— Τὸν φίλον τοῦ Γενοβίην καὶ τὸν ἐχθρὸν τῶν Ἰσπανῶν; Τὸν βλέπω εἰς τὰς τάξεις τοῦ λαοῦ ἀπὸ δύο ἡμερῶν. Ἰπὸ τὰς σημαίας ἡμῶν βαδίζει μεθ' ὅλων τῶν Γάλλων. Μὰ τὴν Παρθένον! εἶναι ἐκ τῶν πιστῶν μας;

— Εἶναι προδότης, Signor.

Ὁ Μαζανιέλλος ἐσκίρτησεν ὡς δηχθεὶς ὑπ' ὀφews.

— Προδότης; καὶ ὑπὲρ τίνος λοιπόν; Ἰπὲρ τοῦ δουκὸς Ἀρκου;

— Ὄχι, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ Μαζαρίνου, ἡ μᾶλλον ὑπὲρ τοῦ δουκὸς Γυζῆ. Ὁ μαρκήσιος μεταχειρίζεται τὰ πλευρά σας, ὅπως ἀναβιβάσῃ εἰς τὸν θρόνον τῆς Νεαπόλεως τὸν ἰδίον του ἐξάδελφον.

Καὶ ὁ μυοθήρας παρέστησεν εἰς τὸν ἀλιέα ἅπαν τὸ σχέδιον τοῦ Σιατιλλίων, τὰς μετὰ τοῦ ἐν Ρώμῃ Γάλλου πρέσβως ῥαδιουργίας αὐτοῦ, τὸν στόλον καταπλέοντα ἤδη εἰς Νεάπολιν καὶ τὸν δοῦκα Γυτζίην ἑτοιμον νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὴν, ὑπὸ τὴν πρόφασιν τοῦ νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν λαὸν τὴν συνδρομὴν Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'.

Καὶ ἄλλο δὲν ἀπέκρυψεν ὁ κατάσκοπος εἰμὴ τὰς σχέσεις τοῦ μαρκησίου μετὰ τοῦ Γενοβίνου, ὃν δὲν ἤθελεν εἶτι νὰ καταστήσῃ ὑποπτον εἰς τὸν ἀλιέα, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ἐπεφύλαττε θεωρίας ἰδιαιτέρας.

— Ἀδύνατον! εἶπεν ὁ Μαζανιέλλος ἀδυνατῶν νὰ πιστεύσῃ εἰς τὰ ὧτά του καὶ ἐρυθρίων διότι ἔβλεπεν ἑαυτὸν ὄργανον ξένου τυφλόν.

— Ἀληθέστατον! καὶ αὖριον λαμβάνετε τὴν ἀπόδειξιν, Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Σιατιλλίων θὰ πειραθῶσι νὰ σᾶς ἐλκύσωσιν εἰς τὸ μέρος των καὶ δι' ὑμῶν νὰ καταπείσωσιν τὸν λαὸν νὰ ζητήσῃ τὴν γαλλικὴν προστασίαν...

— Ἄ! ἅ! θὰ τὸ ἴδωμεν! ἐπεφώνησεν ὁ δικτάτωρ ὑπεροπτικῶς... Ἐπειτα ἀπὸ τῆς ὀργῆς καταπίπτων εἰς τὴν ὀδύνην,

— Καὶ περὶ τῆς γυναικός μου, Ἰωσήφ, τί νέα ἔχεις; ἠρώτησε διὰ φωνῆς πεπνιγμένης μετὰ κατηφῆ σιωπῆν.

— Εὐρίσκεται εἰς καλὸν τι δωμάτιον τοῦ Νέου Φρουρίου. Τὴν μεταχειρίζονται τιμίως καὶ εὐπρεπῶς. Ἀλλὰ βλέπουσα τοὺς Ἰσπανοὺς σκώπτοντας τὴν βασιλικὴν τῆς ἐσθῆτα καὶ μὴ κατορθοῦσα νὰ λάβῃ παρὰ τῶν φυλάκων τῆς ἄλλης ἐνδύματα, ἔσχισε τὰ τρίχαπτά της, ἔρριψεν εἰς θάλασσαν τοὺς ἀδάμαντας καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην τῆς κρᾶζουσα μετὰ λυγμῶν - ὦ ὦραία καλύβη μου! ὦ Ἀμάλφιον! ὦ Μαζανιέλλε, τί ἐπραξες!

Καταβλήθεις ἐκ τῶν λόγων τούτων, ὁ δυστυχὴς ἀλιεὺς καλύπτει τὸ πρόσωπον εἰς τὰς παλάμας του... δύο δὲ δάκρυα ἀναβλύζουσιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἐπειτα δὲ ἀνατεيناχθεὶς ὑπὸ σκιρτήματος σπασμωδικοῦ, καὶ παρουσιάσας εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ μυοθήρα ἀδάμαντα λαμπρότατον, ὃν εἶχε σώσει τὴν προτεραίαν ἀπὸ τὰς φλόγας,

— Ὅλοι αὗται αἱ πυρκαϊαὶ δὲν μὲ ἐκδικοῦσι κατὰ τοῦ δουκὸς Ἄρκου, κραυγάζει πικρῶς. Ἐδικός σου ὁ ἀδάμας οὗτος, Ἰωσήφ, ἐάν μοι εὕρῃς ἐκδίκησιν ἀξίαν ἐμοῦ!...

— Δότε τὸν ἀδάμαντα, διότι ἰδοὺ ἡ ἐκδίκησις, ἀποκρίνεται ὁ μυοκτόνος.

Καὶ ἀποκαλύπτων τὸ μέγα μυστήριον τοῦ Σιατιλλίων καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἀντιβασιλέως, διηγῆθη πῶς αὕτη ἀπεπέμψθη τῆς Νεαπόλεως μετὰ τῆς δουκίσσης καὶ πῶς ἐπιστρέφει ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τῶν κινδύνων οὓς διατρέχει ὁ δοῦξ, διαβιβασθεῖσα διὰ φροντίδος τοῦ μαρκησίου.

— Ὁ ἀγγελιαφόρος ἐπέστρεψε πρὸ δύο ὥρων, ἡ δὲ Μαρία Ἄρκου θὰ ἀποβιβασθῇ τὴν νύκτα ταύτην ὑπὸ τὸ Νέον Φρούριον. Ὁ Σιατιλλίων θὰ τὴν ἀναμένει ἐκεῖ μετὰ τινων ναυτῶν, ἀλλὰ λέμβος καὶ εἰκοσιν ἄνδρες δύνανται νὰ τὴν ἀρπάσωσι πρὸ αὐτοῦ...

Ὁ μυοθήρας δὲν εἶχεν ἤδη τελειώσει τὸν λόγον του καὶ ὁ Μαζανιέλλος ἦν ἤδη ὀρθίος, ὠπλίσθη ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἔρριψε τὸν μανδύαν του ἐπὶ τῶν ὤμων, προσεκάλεσε τοὺς γενναιστάτους τῶν στρατιωτῶν του καὶ δραμῶν μετ' αὐτῶν εἰς τὸν λιμένα, ἔρριφθη εἰς τινὰ λέμβον καὶ ἀνῆλθον εἰς τὸ πέλαγος.

Μετ' ὀλίγον δὲ λέμβος ἄλλη τοὺς ἀπαντᾷ καὶ φωνῇ τοὺς ἐρωτᾷ ἐν τῷ σκότει - Τίς εἶ!

Ὁ ἀλιεὺς ἀναγνωρίζει τὴν φωνὴν τοῦ Σιατιλλίων καὶ ὡς φάσμα ἀπειλητικὸν ἀνορθωθείς. — Ὁ Μαζανιέλλος, ἀποκρίνεται, ὁ κύριός σου! Τόπον εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ λαοῦ. Αὖριον θὰ εὕρῃς εἰς τὴν οἰκίαν μου ἐκείνην ἣν ἀναμένεις ἐδῶ.

Καὶ τοὶ τὰ μέγιστα ἐκπληχθεὶς, ὁ μαρκήσιος θέλει νὰ μείνῃ ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἐπιβιβασθῇ εἰς τὴν λέμβον τοῦ ἀλιεῶς... ἀλλ' οἱ ἔντρομοι ναυταὶ τοῦ τὸν ἐπαναφέρουσι κωπηλατοῦντες εἰς τὴν παραλίαν.

Μετὰ μίαν δὲ ὥραν, ἡ γαλέρα τοῦ ἀντιβασιλέως, εἰσελθοῦσα εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Νεαπόλεως κυριεύεται, ὁ δὲ Μαζανιέλλος εὐρίσκει τῷ ὄντι ἐν αὐτῇ τὴν δοῦκισσαν καὶ τὴν Μαρίαν, αἱ πρὸ τῆς ἡμέρας ἔφερον εἰς τὸν λιμένα καὶ ἔκλεισεν εἰς τὸ φρούριον τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου.

Μετὰ δὲ τοῦτο ἀπέστειλε πρὸς τὸν κυβερνήτην τῆς νηὸς κομίζοντα ἐπιστολὴν οὕτως ἔχουσαν. « — Θυγατέρα ἀντὶ γυναικὸς, ἴψηλότατε! ἀνέχετε ἓνα ὁμηρον, ἔχω δύο ἐγὼ, καὶ αἱ κεφαλαῖ των μοὶ ἐγγυῶνται περὶ τῆς γυναικὸς μου... Ὅταν θελήσῃτε, διαπραγματεύμεθα τὴν ἀνταλλαγὴν, Μέχρις ἐκείνου δὲ, ἐγὼ περιάγω ἐν τῷ φρουρίῳ μου δύο χωρικὰς, ὡς ὑμεῖς μίαν ἀντιβασίλισσαν. »

Καὶ ὁ ἀνατέλλων ἥλιος ἐφώτισε τῷ ὄντι ἀμαξιδίον φορτηγὸν φέρων τὴν δοῦκισσαν καὶ τὴν θυγατέρα τῆς ἐνδεδυμένας ἐνδύματα χωρικῶν καὶ προπηλακίζομένας ὑπὸ τοῦ ὄχλου, ὡς ἡ Πουζολιανὴ ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν.

Κατὰ τὸν σκληρὸν δὲ τοῦτον περίπατον ἀγνωστός τις ἐπλησίασε τρίς εἰς τὸν Μαζανιέλλον καὶ τῷ εἶπε δεὰ προφορὰς ξενικῆς, ὅτι ἡ τύχη τῷ προσέφερε στέμμα λαμπρὸν ἐὰν ἤθελε νὰ δεχθῇ τὴν συμμαχίαν μεγάλου ἔθνους... Ὁ ἀλιεὺς ἀνεγνώρισε τὴν καταγγεληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ μυοθήρα σκευωρίαν καὶ ἀπεκρίθη ὅτι ἄλλο στέμμα δὲν ἐπαθύμει εἰμὴ τὸ τῆς Παναγίας καὶ ὅτι, ἅμα ὁ λαὸς ἀπαλλαγῇ τῶν καταθλιβόντων αὐτὸν φόρον, αὐτὸς θέλει ἐπαναλάβει τὰ δίκτυά του καὶ ἐξακολουθεῖ πωλῶν τοὺς ἰχθῦς του ὡς πρότερον. Τῇ αὐτῇ δὲ στιγμῇ πολλοὶ ῥήτορες διεκήρυττον εἰς

τὸν λαὸν ὅτι Γάλλος τις πρίγκηψ ἤρχετο ἐκ Ρώ-
μης εἰς βοήθειαν τῶν Νεαπολιτῶν φέρων πεντή-
κοντα μὲν μεγάλα πλοῖα, εἴκοσι δὲ γαλέρας καὶ
ἐν ἑκατομμύριον δουκάτων, καὶ τέλος ἀνὴρ τις ἄλ-
λος, ὑπὸ τάγματος ἐνθουσιωδῶς ἀκολουθούμενος,
ἤγειρε θρόνον εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ ἐπὶ τοῦ θρό-
νου ἔθεσε τὴν εἰκόνα Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ, ἣν ὁ
Μαζανιέλλος ἐπανελθὼν ἀντικατέστησε, χωρὶς λέ-
ξιν νὰ εἴπῃ διὰ τῆς εἰκόνης τοῦ Ἁγίου Ἰανουα-
ρίου ἐπευφημοῦντος καὶ ἐπικροτοῦντος τοῦ λαοῦ.
(ἀκολουθεῖ).

ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΝΕΟΤΗΣ

Εἰς ἄλλος ὄθεν ἄρωμα λατρείας ἀπευθύνει
Πρὸς τὴν αὐγὴν ὁ νάρκισσος, τὸ ῥόδον, ἡ μύρσινη,
Ἐνθα γεννᾶται τὸ πτηνὸν τοῦ ἔρωτος καὶ θνήσκει,
Ἐνθα ξενίαν εὐτυχὴ ὁ ζέφυρος εὐρίσκει,
Εἰς νέος, ἄστρον τῆς αὐγῆς, ἀλλ' εἰς τὴν δύσιν

Ἐφάνη τὰς ἀκτῖνας του τὰς τελευταίας χύνων,
Καὶ πρὸς τὰ δάση ἔλεγεν — ὦ δάση, μ' ἐνθυ-
μεῖσθε;

Τοῦ ἀνθηροῦ μου ἕαρος οἱ μάρτυρες δὲν εἴσθε;
Πολλάκις ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν φύλλων σας ἐκρύβην
Παιδίον ἀγαλλόμενον μὲ σύντροφον τὴν ἥβην.

Ἐγέλα μόλις ἡ αὐγὴ, καὶ ἡ φωνὴ ἐκείνης
Περιχαρῇ μ' ἀνήγειρε τῆς παιδικῆς μου κλίνης,
Ἐν ᾧ φαιδρὸν τι ὄνειρον μὲ ἄνθη ἐστεμμένον
Τοῦς θησαυροῦς μ' ἀνέπτυσσε χωρῶν καὶ κόσμων
ξένων.

Καὶ μ' ἔλεγεν « ἐξύπνησεν ἡ ὄρνις καὶ κοιμᾶσαι;
» Τῆς φύσεως ἡγέρθησαν αἱ ἁρμονίαι πᾶσαι
» καὶ οἱ ῥυάκες ἐλείποντες τὰ ρεῖθρα τῶν ἡρέμα
» ποθοῦσι νὰ μαγεύσωσι τὸ ἄπειρόν μας βλέμμα».
Καὶ μὲ τὰς πρῶτας τῆς Ἡοῦς ἐρωτικὰς ἀκτῖνας
Ἐχαιρετῶμεν τῶν λιμνῶν τὰς ἀνησύχους δίνας.

Ὁ ἥλιος τὴν ὑπαρξίν ὁμοίως ἐχαιρετά,
Ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ διφρηλατῶν ὁ χρόνος δὲν ἐπέτα
Κ' εἰς χεῖρας τότε θεριστοῦ δὲν ἔφερε δρεπάνην
Θερίζουσαν τῶν τέρψεων τὴν θαλλερὰν βοτάνην,
Ἀλλ' ἀνενταῦθα γεωργοῦ βραδὺν ἐπλάνα πόδα,
Τῶν ἡδονῶν μας ἤρχετο καλλιεργῶν τὰ ῥόδα.

Ὅμοίως εἰς τὸ φύλλωμα ὁ ζέφυρος ἐλάλει
Κ' ἡ ἀηδὼν τοὺς ἔρωτας εἰς τὴν ζωὴν ἐκάλει,
Πλὴν τότε μὲ βαρύθυμον καὶ πᾶσχουσαν καρδίαν
Δὲν ἤκουον τῆς φύσεως τὴν φίλην μελωδίαν,
Ἀλλ' ἤρχετο χαρίεσσα ὡς τῶν ἀγρῶν θεότης
Ἡ προσφιλὴς νεότης.

Καὶ μ' ἔλεγε « βλέπεις ἐκεῖ τὰ δένδρα πῶς ἀνθοῦσι;
» Τὰ μύρα τῶν νὰ πνεύσωμεν ἡμᾶς, αὐτὰ κα-
λοῦσι ».

Καὶ ἡμιλλῶντ' ὁ νάρκισσος καὶ ὁ λωτὸς ὁ θάλλων
Τὴν ἄπειρόν μας αἰσθῆσιν τίς νὰ μαγεύσῃ μάλλον.

Ὡ ναί, τὰ πάντα μ' ἔθελγον, τῆς σταφυλῆς τὸ κλῆμα,
Τοῦ λαγωῦ τοῦ φεύγοντος τὸ φοβισμένον βῆμα,
Ἡ ποιμενὶς ἡ ψάλλουσα, ὁ πλάτανος ὁ κλαίων
Κ' ἡ ἀπλουμένη κύκλω μου νεφέλῃ τῶν ὁρέων

Τίς δὲν φθονεῖ τὸν ὄλβιον; μ' ἐφθόνησεν ὁ Χρόνος
Καὶ ἤρπασε τῶν πόθων μου τὴν σύντροφον ἀπόνως.
Γελᾷ καὶ πάλιν ἡ αὐγὴ, ἀλλ' ἡ φωνὴ ἐκείνης
Δὲν μ' ἀνεγείρει, ὡς καὶ πρὶν τῆς παιδικῆς μου
κλίνης.

Καὶ ἡ σκιὰ ἡ φεύγουσα εἰς τοῦ φωτὸς τὴν θέαν,
Κ' ἡ χελιδὼν ἡ κτιζούσα τὴν φωλεάν τὴν νέαν,
Κ' ἡ ὄψις τῆς ἀγρώτιδος καὶ πενιχρᾶς καλύβης
Τοῦς χρόνους μ' ἐνθυμίζουσι τῆς ἀρπαγείσης ἥθης.

Τὸν χρόνον παρεκάλεσεν ὁ στεναγμὸς εἰς μάτην·
Παρόμοιος μὲ ἄκαμπτον ὁ χρόνος στρατηλάτην
Τοῦ καλλιφύλλου βίου μου τὸ ἄνθος καὶ τὸ μῦρον
Ἐν μέσῳ τῶν ἀπειρῶν του προσέθηκε λαφύρων
Καὶ μ' εἶπε « νέε ὄλβιε, καὶ σὺ αἰχμάλωτός μου
» Τοῦ νικηφόρου ὅπισθεν προσέρχου ἄρματός μου».

Ὡ πρὸς καὶ σύννους ἔκτοτε πλανῶμαι ὁδοιπóρος
Τοῦ βίου καταρῶμενος τὸ σκελετῶδες ὄρος,
Ἐφ' οὗ δὲν θάλλει ἔλατος ἡ μύρτος ἐρημίτις
Ν ἀναπαυθῇ μίαν στιγμὴν ὁ κεκμηκὼς ὁδίτης.

Ἐπαίτης κρούων ἔκτοτε τοῦ ραψωδοῦ τὴν λύραν
Στιγμὰς ὀλίγας ἀπαιτῶ εἰς τοῦ καιροῦ τὴν θύραν
Ἀλύπους καὶ εἰρηναίας
Ἀντὶ στιγμῶν εἰρηνικῶν πληγὰς εὐρίσκω νέας.

Ὡς ἔπεισε τὸν Πλούτωνα ἡ λύρα τοῦ Ὀρφῆως,
Κ' ἐγὼ τὸν χρόνον ἤλπισα μὲ τὰς χορδὰς νὰ πείσω,
Ἀλλὰ τὴν Εὐρυδίκην μου ἐζήτησα ματαίως·
Τὰ ῥόδα τῆς νεότητος δὲν δίδονται ὀπίσω.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐκρούσθησαν εἰς μάτην αἱ χορδαὶ μου,
Νὰ προσαρτήσω ἔρχομαι τὴν λύραν εἰς ἱτέας,
Καὶ τῶν ἀνθέων, ὡς πνοὴ ἐσπερινοῦ ἀνέμου,
Τὰς εὐωδίας ἔρχομαι ζητῶν τὰς τελευταίας.

Ὡ δάσος μου ἀγαπητὸν, ἀν' ἡ χαρὰ μ' ἠρνήθη
Ἐκπνέοντα σὺ δέξαι με εἰς τ' ἀνθηρὰ σου στήθη,
Ὡς ἐραστὴν ἐκπνέοντα λυσίκομος παρθένος
Εἰς τὴν ὥραιαν δέχεται ἀγκάλην τῆς ἀσμένως.

ΜΥΡΩΝ.